

РЕШЕНИЕ

№ 632

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4981** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на И. Т. Г.- без гражданство, роден в Г. срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ, рег. № 5364р/7840/21.04.2021 година на Директор на Дирекция“ Миграция“.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че същият е издаден при съществено нарушение на административно- производствените правила и на нормата на чл.35 от АПК, като административният орган не е изследвал фактите и обстоятелствата. Посочва се още, че с отказа се засяга принципът на пропорционалност и най- вече правото на личен и семеен живот, като по този начин е нарушен и материалният закон. Иска се отмяна на отказа и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- И. Т. Г., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се явява лично и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването- Директор на Дирекция ”Миграция” редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,

при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 година на Министър на вътрешните работи Н. Д. Н. е назначен на длъжността- Директор на Дирекция “Миграция“ считано от датата на встъпване в длъжност.

На 23.02.2021 година оспорващият депозирал Заявление до Директор на Дирекция“ Миграция“, с което поискал да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ на основание влизане на територията на РБ преди 27 декември 1998 година, пребивавал е в страната и не я напускал и не е признат за гражданин на бившите съветски републики.

Към Заявлението си представил копие от паспорт , издаден от СССР, Удостоверение от Р. федерация, Удостоверение от Грузинско посолство в РБ и копие на Акт за раждане.

На 23.03.2021 година до оспорващия е изпратено Писмо от Заместник – директор на Дирекция“ Миграция“, с което същият е уведомен, че следва да представи допълнително официален документ, удостоверяващ влизането в РБ до 27.12.1998 година съгласно изискванията на чл.43,ал.1,т.7 от ППЗЧРБ, актуални доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане в размер не по- малко от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната и му е указано, че изисканите документи ако не бъдат представени, производството ще бъде прекратено, а наред с това е указано ,че срокът за разглеждане на подаденото заявление е удължен с два месеца, и посочените доказателства следва да бъдат представени в едномесечен срок.

По делото няма доказателства кога това Писмо е връчено на оспорващия .

На 21.04.2021 година ответникът по оспорването издал оспореният отказ, с който отказал предоставянето право на постоянно пребиваване в РБ на основание чл.10,ал.1,т.6 от ЗЧРБ във връзка с чл.26 от ЗЧРБ.

Отказът е връчен на оспорващия на 26.04.2021 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспореният Отказ,рег.№5364р-7840/21.04.2021 година на Директор на Дирекция “Миграция” представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция”Миграция”,на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване,в това число да се произнасяне и по заявления за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността-Директор на Дирекция“ Миграция“и не е бил заместващ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26,ал.1 от ЗЧРБ, вр.с чл.10,ал.1,.6 от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10,ал.1, т.1-4,6-11,14,16,19-23.

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26,ал.1 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на отказа, Директор на Дирекция ”Миграция” е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело до нарушаване и на материално-правните.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон;дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл.25 от ЗЧРБ е доуточнено, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които отговарят на условията, визираны в тази норма, като съгласно алинея втора на чл.25 от ЗЧРБ, редът за установяване на обстоятелства и условията по ал. 1 се определят с Правилника за прилагане на закона.

В чл.34 от ППЗЧРБ е регламентиран редът за получаване право на постоянно пребиваване- чужденецът подава лично в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага, документ за платена държавна такса по чл. 12, ал. 4 [от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси](#); копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по [чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ](#), когато такава се изисква, и печата за последното му влизане в страната; за сверяване автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ; доказателства за осигурено жилище, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при

първоначално подаване на заявлението. По силата на алинея втора на същия текст, заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до два месеца. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи, този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#) на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с [правилника за прилагане на закона](#). В чл.26, от ЗЧРБ е доуточнено, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, а съгласно чл.10, ал.1, т. б.](#) от ЗЧРБ (изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г., доп. - ДВ, бр. 21 от 2021 г.) е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран;

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на заявление от страна на самия оспорващ с приложени към него доказателства, от които се установява, че на 23.02.2021 година чужденецът без гражданство, роден в Г. – И. Т. Г. е подал Заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, в което посочил, че е влязъл на територията на Република България през 1995 година, към заявлението приложил Свидетелство за раждане в Г., паспорт, издаден от СССР. Наред с това е изготвено Писмо от 23.03.2021 г. на Дирекция „Миграция“ до чужденеца и същият е уведомен, че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок лицето следва да представи доказателства/ подробно посочени в него.

Но по делото няма доказателства това Писмо/ Уведомление/ да е получено от лицето, както и няма доказателства кой и въз основа на какъв документ е удължил срока на производството с два месеца и от кога този срок се счита за удължен/ като по делото няма доказателства кой е извършил това удължаване, още повече, че Писмото е издадено от Заместник- директор на Дирекция“ Миграция“, а не от Директор на

Дирекция“ Миграция“.

Наред с това по делото не се съдържат никакви доказателства кога чужденецът е влязъл в РБ/ при съобразяване ,че същият е деклариал ,че влязъл в РБ през 1995 година , а в отказа се посочва, че същият е влязъл в РБ през 1994 година/ за което твърдение в отказа отново няма доказателства .

Административният орган не е отчел обстоятелството, че освен наличието на предпоставките по чл.10,ал.1 т.6 от ЗЧРБ/ лицето е осъждано с влезли в сила присъди на лишаване от свобода за срок повече от една година на за извършени престъпления на територията на РБ и не е реабилитирано, то той е следвало да обсъди дали с отказа не се засяга правото на личен и семеен живот на оспорващия.

Ответникът по оспорването не е обсъдил факта, че чужденецът живее на съпругески начала с българска гражданка, няма връзка със страната си на произход- Г., не е събрал доказателства дали чужденецът има близки и роднини в Г., с които поддържа връзки и има ли живи родители и близки и къде живеят те . В [чл. 8, § 1](#) на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е регламентирано право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЗОСЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана, а в случая, дори от малкото доказателствата по делото е видно, че правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин би било накърнено, без да е доказано наличието на предпоставките, при които това е допустимо. Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретната хипотеза, няма никакви мотиви в заповедта дали административният орган е изследвал дали с издаването на отказа ще се наруши правото на личен и семеен живот на оспорващия и дали отказът ще доведе до нарушаване на основното право на личен живот и семеен живот по смисъла на [чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи \(ЕКПЧ\)](#). Вярно е,че няма правна норма, която да гарантира на всеки един гражданин на друга държава правото на продължително пребиваване в страната и няма процесуално средство, чрез което да се гарантира защитата на това право. Но като лице, което пребивава на територията на страната оспорващия има право на зачитане на личния и семеен живот по смисъла на [чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи \(ЕКПЧ\)](#).

СЕС е изказвал и мнението, че макар и да е напълно възможно, гаранциите по чл. 8 не само изискват договарящите страни да се въздържат от всякаква намеса в защитените права, но водят и до позитивни задължения за държавите, в това число и за техните органи. В частност, държавите са задължени да вземат необходимите мерки, за да не позволяват неоснователна намеса в правата, гарантирани от чл. 8, и да осигурят зачитането им от страна на органите на властта, независими организации и частни лица. “Неоснователна намеса” в отделните права по чл. 8(1) е всяка намеса, която не отговаря на изискванията на чл. 8(2), тоест не е “предвидена в закона” или “необходима в едно демократично общество” за една от целите, изредени в тази

алинея. Дори ако може да бъде оправдана в обществен интерес, всяка намеса трябва да удовлетвори и изискването за пропорционалност, тоест не трябва да бъде непропорционална на преследваната цел. В тези установени рамки обаче, където става дума и за позитивни задължения страните имат значителна свобода на преценка по отношение на избора на най-подходящия начин да се регулират въпросите, засягащи личния и семейния живот, дома и кореспонденцията. Конкретно проявление на тълкуването на позитивните задължения на Държавата при зачитане правото на личен и семеен живот се наблюдават в делото Ал-Н. с/у България (**решение от 20 юни 2002 г.**). **Жалбата е по повод депортирането на апатрид от територията на българската държава на основание заплаха за националната сигурност. В същото решение е посочено, че дори когато става дума за национална сигурност, концепциите за законност и върховенство на закона в едно демократично общество изискват мерките, засягащи фундаментални човешки права, да бъдат преразгледани в състезателно производство пред независим орган, компетентен да ревизира причините за решението и съответните доказателства – ако е необходимо, с необходимите процесуални гаранции за защита на класифицираната информация.**

Необсъждайки правото на личен и семеен живот в отказа, административният орган е допуснал нарушение на чл.8 от ЕКПЧОС. В действащото българско право няма легална дефиниция за понятието “семеен връзки”, а семейните отношения се разглеждат като семейно-правни отношения в основата на които е бракът- това е централното ядро на семейните права и задължения, вследствие на които възниква и се развива по-нататъшната система от семейни връзки. Концепцията за семейство и семейните връзки е значително по-разширена- семейството се разглежда като социална единица, представлява група от най-малко двама души с общо съжителство, практикуващи икономическо сътрудничество и възпроизводство, емоционално привързани един към друг. Колкото до отношенията в една двойка, “семеен живот” обхваща както семейства, сключили брак, така и фактическите отношения. При решаването дали е налице “семеен живот” се отчитат множество фактори, включително дали двойката живее заедно, продължителността на връзката и дали са демонстрирали обвързаност един с друг чрез създаването на свои деца или по други начини (вж. Решение по същество от 27 октомври 1994 г. по делото “К. и др. с/у Н.”, Серии А № 297-С, стр. 55 – 56, пар. 30, и Решение по същество от 22 април 1997 г. по делото “Х, Y и Z с/у О. кралство”, Доклади 1997-II, пар. 36). СЕС в редица свои решения отбелязва, че Конвенцията за правата на човека и основните свободи не гарантира правото на чужденец да влиза или пребивава в конкретна държава само по себе си. Като резултат от добре развитото международно право и в изпълнение на договорни задължения, държавата има право да контролира влизането на лица от друго гражданство на нейна територия (вж., измежду другите, “Б. с/у Швейцария”, № 54273/00, ЕСПЧ 2001-IX, пар. 39). Доколкото се засяга имиграцията, не може да се смята, че чл. 8 налага на държавата общо задължение да зачита избора от женени двойки на държава за съвместното им брачно пребиваване и да разрешава семейна среща на нейна територия (вж. цитираното по-горе решение по делото “Г.”, пар. 38).

Дефиницията на понятието за “семеен живот” разработена в практиката на Европейския съд, е много широка и независима от каквито и да е характеристика в националното право на страните-членки на Съвета на Европа. В този смисъл съществуването на семеен живот, който се ползва със защита по чл. 8 от Конвенцията, се определя от силата на *де факто* отношенията, които обвързват две

или повече лица в семейна единица, характеризираща се с финансова и психологическа зависимост, а не толкова от законовите семейни връзки. Органите по Конвенцията следователно са стигали до извода, че *де факто* семеен живот има, когато страните живеят заедно без брак, както и че този конкретен вид семеен живот не трябва да се изключва от защитата, предоставена от Конвенцията. Въпреки това не всички *де факто* връзки представляват семеен живот по смисъла на чл. 8. Всяко твърдение, че е налице семеен живот, трябва да се преценява поотделно, за да се установи какво свързва лицата, както и дали намесата в тази връзка е такава, че да се отразява на семейния им живот.

Разнообразни фактори трябва да бъдат взети предвид, за да се определи дали отношенията между група лица се ползва от защитата, гарантирана от чл. 8. Сред тези фактори са: характерът на отношенията, дълготрайността на отношенията, възрастта на децата, родени от връзката, степента на зависимост между партньорите и други. Въпреки че Съдът все още не е дал отговор на въпроса дали съжителството между хетеросексуални партньори е необходимо, за да бъдат смятани за семейство, той е приел, че съжителството не е абсолютно необходимо условие за наличието на семеен живот между партньорите, които нямат брак, и непълнолетните им деца. Нещо повече, прекратяването на *де факто* връзката не слага край на семейните връзки между всеки от партньорите и децата, родени от тази връзка (дори ако децата са родени след прекратяването на връзката на родителите).

Въпреки това, преместването на лицето от държавата, където живеят близки членове на семейството му, може да доведе до нарушаване на правото му на зачитане на семейния живот, както е гарантирано от чл. 8, пар. 1 от Конвенцията (вж. цитираното по-горе Решение по делото "Б.". Органът е длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице.

Като не е отчел обстоятелството дали оспорващият има връзка със страната си на произход, неотчитането на продължителността на пребиваване на оспорващия на територията на РБ, наличието на фактическо съжителство с българска гражданка, не е анализирал приложените доказателства и не е събрал доказателства за датата на влизане на чужденеца в РБ, наличието или липсата на връзка със страната на произход на оспорващия, има ли близки и роднини, и къде живеят те и има ли връзка с тях, Директор на Дирекция "Миграция" е постановил един незаконосъобразен административен акт, противоречащ на принципа за съразмерност, регламентиран в [чл. 6 от АПК](#) и засягащ правото на личен и семеен живот по смисъла на [чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи \(КЗПОЧС\)](#). КЗПОЧС е ратифицирана със закон, приет на 31.07.1992 година (ДВ бр. 66/1992 година, в сила от 07.09.1992 година), и е част от националното ни законодателство. Същата представлява приложимо право, което има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които и противоречат, съобразно [чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България \(КРБ\)](#). В част I - " Права и свободи " от [КЗПОЧС](#) е регламентирано правото на зачитане на личния и семейния живот (чл. 8, ал. 1), чието ограничаване е допустимо от страна на държавните власти само в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, ал. 2). Но законовото ограничение е приложимо от държавните власти и намесата им в личния и семейния живот е допустима и правомерна, само когато предвиденото в закона основание за намеса е в кумулативна даденост с наличие на някоя от изчерпателно предвидените в [чл. 8, ал. 2 от КЗПОЧС](#) предпоставки. Тъй като

естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде изпратена на ответника по оспорването за ново произнасяне, при което следва да се анализират всички събрани доказателства, обсъждане и отчитане на семейните и културните връзки на оспорващия както на територията на РБ, така и отчитане на връзка със страната на произход- Г., както и да обсъди дали се касае за първоначално предоставяне право на постоянно пребиваване или на заявление за продължаване срок за пребиваване и да обсъди всички приложени доказателства и приложими правни разпоредби, както и да събере доказателства за датата и начина на влизане на оспорващия в РБ и доказателства за това къде живеят неговите родители, има ли близки и роднини, къде се намират те и поддържа ли връзка с тях.

Претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди сумата от 10 лева- внесена държавна такса. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него.Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ, рег. № 5364р-7840/21.04.2021 година на Директор на Дирекция“ Миграция“.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. Т. Г.- БЕЗ ГРАЖДАНСТВО СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

